

Arrest

nr. 237 106 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 22 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat (i) er ernstig getwijfeld kan worden aan de door verzoekster beweerde door haar schoonvader ondernomen verkrachtingspogingen, (ii) zelfs indien er geloof zou gehecht worden aan haar beweerde problemen met haar schoonvader, uit niets blijkt dat zij voor problemen met haar schoonfamilie geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Servië ter beschikking zou hebben, (iii) verzoekster noch haar echtgenoot persoonlijk slachtoffer werden van discriminatie door Serviërs, (iv) het feit dat zij onvoldoende verdienen om zelfstandig te wonen, louter een motief betreft van socio-economische aard, en (v) de overige door verzoekster neergelegde documenten niets wijzigen aan voorgaande.

4. *Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten.*

Aan de door verzoekster beweerde door haar schoonvader ondernomen verkrachtingspogingen, hecht de Raad niet het minste geloof. Zoals in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze wordt gemotiveerd, heeft verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel zij wel discussies vermeldde met haar schoonvader over eten, niets vermeld over de op het CGVS voorgehouden verkrachtingspogingen door haar schoonvader (stuk 13, CGVS vragenlijst 22 mei 2019, 3.4). Verzoekster betoog dat het gehoor bij de DVZ kort was, verklaart, noch rechtvaardigt het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende haar relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de

elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De vaststelling dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Ook waar verzoekster ter rechtvaardiging aanhaalt dat zij haar problemen met haar schoonvader geheim wenste te houden voor haar echtgenoot, overtuigt zij niet. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat “Niet alleen kon u er op het Commissariaatgeneraal wel over vertellen, bovendien rechtvaardigt dit geenszins uw expliciet op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaring bij terugkeer naar Servië geen vrees te hebben.”

Daarboven komt nog dat verzoekster tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de beweerde verkrachtingspogingen door haar schoonvader: “Dat u de verkrachtingspogingen niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit een bijkomende ernstige tegenstrijdigheid. Daar waar u aanvankelijk beweerde dat uw schoonvader u ook in jullie huurwoning aanrandde (CGVS, p. 6), antwoordde u even later op de vraag of uw schoonvader u ook probeerde te verkrachten in de huurwoning dat hij dat niet kon omdat er teveel burens waren. Geconfronteerd hiermee, herhaalde u enkel dat hij u niet kon aanranden in de huurwoning, omdat er teveel burens waren. Een afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid gaf u evenwel niet (CGVS, p. 10). Tot slot kan er nog gewezen worden op uw vage verklaringen over (de start van) de aanrandingspogingen door uw schoonvader. Aanvankelijk zei u dat uw schoonvader u eens probeerde te verkrachten (CGVS, p. 3). Even later had u het echter over meerdere verkrachtingspogingen (CGVS, p. 4). Over de start van deze verkrachtingspogingen zei u aanvankelijk dat dit was vanaf het moment dat uw echtgenoot in de transportsector begon te werken [i.e. sinds zes jaar]. Onmiddellijk erna zei u dat dit was na de geboorte van uw oudste zoon om direct erna te preciseren dat dit begon na de geboorte van uw tweede zoon in 2017 (CGVS, p. 9). Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er danig getwijfelde kan worden aan de verkrachtingspogingen die uw schoonvader zou ondernomen hebben.” Met het stellen dat de aangehaalde tegenstrijdigheden miniem zijn en zij steeds een uitleg kregen tijdens het persoonlijk onderhoud, brengt verzoekster geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter weerleggen van de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal die deugdelijk zijn en allen grondslag vinden in het administratief dossier.

In de mate aangenomen wordt dat er wel spanningen (mondelijke discussies) bestaan tussen verzoekster en haar schoonfamilie, wijst de Raad erop dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade. Verzoekster en haar echtgenoot kunnen zich overigens elders in Servië vestigen teneinde problemen met de (schoon)familie te vermijden. Dat zij over onvoldoende financiële middelen zouden beschikken, betreft een motief van louter socio-economische aard.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde verkrachtingspogingen door haar schoonvader, is een onderzoek naar de in Servië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in deze irrelevant. Het overige in het verzoekschrift aangevoerde betoog doet evenmin afbreuk aan het ongeloofwaardig karakter van de door verzoekster aangevoerde problemen met haar schoonvader.

Wat betreft de overige elementen die verzoekster in het kader van verzoek om internationale bescherming bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij op 22 mei 2020 een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 22 mei 2020 voert verzoekende partij in de eerste plaats, *“voorafgaand: nietigheid van de beschikking van 8 mei 2020”*, de schending aan van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet. Ze merkt op dat de beschikking genomen op basis van artikel 3 van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken van 5 mei 2020 *“per email aan de raadsman van verwerende partij verstuurd”* werd *“op 8 mei 2020”*. Ze wijst erop dat voormeld bijzondere machtenbesluit afwijkingen voorziet aan sommige bepalingen van de Vreemdelingenwet, onder andere aan de procedure voorzien door artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens merkt ze op dat de doorgestuurde beschikking evenwel niet getekend is en enkel *“De voorzitter, M.-C. Goethals”* vermeldt. Echter, is de handtekening een op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm, aldus verzoekende partij die vervolgens artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet citeert en naar rechtspraak van de Raad van State verwijst. Volgens verzoekende partij voorziet voornoemd bijzondere machtenbesluit geen enkele afwijking aan artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet. *“Aangezien de beschikking geen handtekening bevat is deze nietig en zonder effect en moet de procedure doorgevoerd worden zoals bepaald door artikel 39/73 van de wet van 15.12.1980”*, zo concludeert ze.

Daarnaast geeft verzoekende partij aan, als *“(…) antwoord op de inhoud van de beschikking van 4 maart 2020”*, begrip te vragen voor haar vrees om over de pogingen tot verkrachtingen van haar schoonvader te spreken. Ten eerste, zo licht ze toe, omdat dit een gegeven is dat zij absoluut wenst verborgen te houden voor haar echtgenoot uit vrees voor diens reactie ten aanzien van zijn eigen vader en ook de mogelijke negatieve gevolgen die hieruit zouden kunnen voortvloeien voor haar. Verzoekende partij geeft aan dat dit ook de reden is waarom zij om een zitting achter gesloten deuren heeft gevraagd en zo mogelijk in afwezigheid van haar echtgenoot. Dit is, zo vervolgt verzoekende partij, ook een uitleg voor het feit waarom zij dit motief niet heeft aangehaald op haar eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook hiervoor wordt er begrip gevraagd, aldus verzoekende partij die stelt dat in de cultuur waar zij opgegroeid is het niet mogelijk is om pogingen tot verkrachtingen, zeker in de familiesfeer, zomaar aan te kaarten aangezien dit voor het slachtoffer zelf erg stigmatiserend is. Verzoekende partij vraagt dit in overweging te nemen voor de beoordeling van het feit dat zij deze feiten niet onmiddellijk aanhaalde.

Verzoekende partij stelt voorts dat in de beschikking ook wordt gesteld dat het stellen dat de aangehaalde tegenstrijdigheden miniem zijn en zij een uitleg kregen tijdens het persoonlijk onderhoud geen concreet element of geen dwingende argumentatie is die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen. Ze laat dienaangaande gelden dat *“De bewijslast wordt door de wet omkadert in de artikelen 48/6 en 48/7 van de wet van 15.12.1980. Echter is de beoordeling van de geloofwaardigheid van een relaas in fine vooral een feitenappreciatie, waarvoor er geen juridisch dwingende argumenten zijn”*. Vervolgens stelt ze dat de Raad voor de beoordeling van de geloofwaardigheid bevoegd is in volle rechtsmacht, conform artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet. Het komt, zo luidt haar stelling, uiteindelijk neer op een overtuiging van de rechter die zich moet uitspreken over de nood aan bescherming: *“U Raad is verbonden aan wat er wordt gesteld in artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980, zijnde dat er rekening moet worden gehouden met de verklaringen van de verzoeker, de neergelegde documenten, zijn profiel en de beschikbare informatie over het land van herkomst.”* Volgens verzoekende partij moet er op zijn minst worden gesteld dat er geen enkele informatie aanwezig is in het administratief dossier om haar houding, zijnde dat zij haar problemen met haar schoonvader niet onmiddellijk op de DVZ kon aanhalen, te beoordelen.

Waar, aldus verzoekende partij, in de beschikking wordt gesteld dat socio-economische motieven niet in overweging worden genomen als een uitleg voor het feit dat verzoekende partij zich niet elders zou kunnen vestigen in Servië om de problemen met haar schoonvader te vermijden, dient te worden onderlijnd dat socio-economische redenen wel degelijk deel uitmaken van de analyse van de redelijkheid van een intern vluchtalternatief. Des te meer, zo voegt verzoekende partij hieraan toe, er ook rekening moet worden gehouden met het feit dat het voor verzoekende partij, die deel uitmaakt van de Albanese minderheid in Servië, bijzonder moeilijk zou zijn om zich in een andere regio te vestigen.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar pleitnota, waarin zij deels eerdere verklaringen en argumenten herhaalt en zij zich voor het overige tot algemene beweringen en (kritische) alsook

theoretische) beschouwingen beperkt, geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan de in de beschikking van 3 maart 2020 opgenomen grond.

3.3. Vooreerst blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat 's Raads beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, wel degelijk naast de naam ook de handtekening van de voorzitter, *in casu* M.-C. Goethals, bevat, waardoor de kritiek van verzoekende partij dienaangaande feitelijke grondslag mist (rechtsplegingsdossier, stuk 8, beschikking van 8 mei 2020). Daargelaten dat de elektronisch per e-mail naar de verzoekende partij verstuurd kopie ervan deze handtekening niet bevat, mist verzoekende partij haar argumentatie bovendien juridische grondslag nu voormelde beschikking geen uitspraak van de Raad in de zin van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet betreft. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet heeft, in weerwil van wat verzoekende partij voorhoudt, geen betrekking op voormelde beschikking van 8 mei 2020, waarvan bezwaarlijk kan worden aangevoerd dat het een arrest, een tussen- of een einduitspraak is. Het betreft louter een procedurele/administratieve handeling/beschikking alvorens recht te doen en geenszins een uitspraak van de Raad in de zin van voormelde bepaling. Dit geldt overigens des te meer en blijkt ook uit het gegeven dat een dergelijke beschikking zoals voormelde van 8 mei 2020 louter door de voorzitter wordt ondertekend en niet door een griffier, hetgeen een bijkomende indicatie is dat het geen uitspraak in de zin van artikel 39/65 betreft. Verzoekende partij haar argumentatie omtrent de beweerde schending van voormelde bepaling en voorgehouden nietigheid van de beschikking van 8 mei 2020 is derhalve niet dienstig. Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State is evenmin dienstig, daar het betreffende arrest dat zij citeert betrekking heeft op de ondertekening door de magistraat van zijn/haar arrest, hetgeen een geheel andere en van huidig geval onderscheiden situatie betreft.

3.4. De Raad herneemt vervolgens de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld, en benadrukt thans opnieuw, dat aan de door verzoekende partij ingeroepen verkrachtingspogingen vanwege haar schoonvader geen geloof kan worden gehecht: *“Aan de door verzoekster beweerde door haar schoonvader ondernomen verkrachtingspogingen, hecht de Raad niet het minste geloof. Zoals in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze wordt gemotiveerd, heeft verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel zij wel discussies vermeldde met haar schoonvader over eten, niets vermeld over de op het CGVS voorgehouden verkrachtingspogingen door haar schoonvader (stuk 13, CGVS vragenlijst 22 mei 2019, 3.4). Verzoekster betoog dat het gehoor bij de DVZ kort was, verklaart, noch rechtvaardigt het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende haar relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De vaststelling dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Ook waar verzoekster ter rechtvaardiging aanhaalt dat zij haar problemen met haar schoonvader geheim wenste te houden voor haar echtgenoot, overtuigt zij niet. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat “Niet alleen kon u er op het Commissariaatgeneraal wel over vertellen, bovendien rechtvaardigt dit geenszins uw expliciet op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaring bij terugkeer naar Servië geen vrees te hebben.””*

De Raad onderstreept dat verzoekende partij niet alleen de beweerde pogingen van haar schoonvader om haar aan te randen en te verkrachten op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet, ofschoon dit blijkens haar latere verklaringen aan de commissaris-generaal de kern van haar relaas en vrees om terug te keren uitmaakt en hoewel zij er op de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans uitdrukkelijk werd op gewezen dat van haar werd verwacht weliswaar kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten met betrekking tot haar vluchtrelaas weer te geven, doch dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien expliciet verklaarde, geheel in strijd met haar verklaringen nadien aan de commissaris-generaal, bij een terugkeer naar Servië geen vrees te hebben. Dat verzoekende partij dermate uiteenlopende en strijdige verklaringen aflegde omtrent het al dan niet hebben van een vrees bij terugkeer naar haar land van herkomst Servië, ondergraaft op ernstige wijze haar algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van haar relaas en vrees voor vervolging. Waar zij in haar pleitnota herhaalt dat zij de verkrachtingspogingen vanwege haar schoonvader absoluut

wenst(e) te verbergen voor haar echtgenoot uit vrees voor diens reactie, wijst de Raad er opnieuw op dat deze uitleg geen verschoning biedt. Het verklaart, noch rechtvaardigt immers, net als evenmin haar uitleg dat het in de cultuur waarin zij opgroeide niet mogelijk is om pogingen tot verkrachtingen zomaar aan te kaarten en zeker niet die in de familiale sfeer, haar nalaten de kern van en essentiële informatie met betrekking tot haar relaas op de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden, nu zij hierover wel op het Commissariaat-generaal vertelde. Bovendien wijzigt het niets aan en werpt het geen ander licht op voormelde vaststelling dat zij tijdens haar opeenvolgende gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geheel uiteenlopende en contradictoire verklaringen aflegde omtrent het respectievelijk niet dan wel koesteren van een vrees bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekende partij werpt met voormelde argumentatie bovendien geen ander licht op en ze brengt voorts geen dienstige argumenten bij die afbreuk vermogen te doen aan de grond in de beschikking van 3 maart 2020 waar daarnaast wordt vastgesteld dat *“Daarboven komt nog dat verzoekster tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de beweerde verkrachtingspogingen door haar schoonvader: “Dat u de verkrachtingspogingen niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit een bijkomende ernstige tegenstrijdigheid. Daar waar u aanvankelijk beweerde dat uw schoonvader u ook in jullie huurwoning aanrandde (CGVS, p. 6), antwoordde u even later op de vraag of uw schoonvader u ook probeerde te verkrachten in de huurwoning dat hij dat niet kon omdat er teveel burens waren. Geconfronteerd hiermee, herhaalde u enkel dat hij u niet kon aanranden in de huurwoning, omdat er teveel burens waren. Een afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid gaf u evenwel niet (CGVS, p. 10). Tot slot kan er nog gewezen worden op uw vage verklaringen over (de start van) de aanrandingspogingen door uw schoonvader. Aanvankelijk zei u dat uw schoonvader u eens probeerde te verkrachten (CGVS, p. 3). Even later had u het echter over meerdere verkrachtingspogingen (CGVS, p. 4). Over de start van deze verkrachtingspogingen zei u aanvankelijk dat dit was vanaf het moment dat uw echtgenoot in de transportsector begon te werken [i.e. sinds zes jaar]. Onmiddellijk erna zei u dat dit was na de geboorte van uw oudste zoon om direct erna te preciseren dat dit begon na de geboorte van uw tweede zoon in 2017 (CGVS, p. 9). Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er danig getwijfelde kan worden aan de verkrachtingspogingen die uw schoonvader zou ondernomen hebben.”*

Met het stellen dat de aangehaalde tegenstrijdigheden miniem zijn en zij steeds een uitleg kregen tijdens het persoonlijk onderhoud, brengt verzoekster geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter weerleggen van de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal die deugdelijk zijn en allen grondslag vinden in het administratief dossier.”

De Raad wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de vaststellingen en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Gelet op het geheel van de vaststellingen, zoals die met betrekking tot het door verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken totaal onvermeld laten van uiterst essentiële informatie met betrekking tot de kern van haar relaas alsook daarnaast haar vage en bovendien tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen in haar vluchtrelaas, vaststellingen die door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, kan aan de door verzoekende partij voorgehouden verkrachtingspogingen vanwege haar schoonvader geen geloof worden gehecht, zoals eerder al in de beschikking van 3 maart 2020 vastgesteld.

In zoverre verzoekende partij in de pleitnota opwerpt dat *“U Raad is verbonden aan wat er wordt gesteld in artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980, zijnde dat er rekening moet worden gehouden met de verklaringen van de verzoeker, de neergelegde documenten, zijn profiel en de beschikbare informatie over het land van herkomst”*, merkt de Raad op dat hier te dezen rekening mee is en wordt gehouden, en verzoekende partij toont het tegendeel geenszins aan. *In casu* is, daar de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij allerm minst is komen vast te staan, evenwel niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich derhalve niet dienstig op deze bepaling beroepen.

3.5. In zoverre wel geloof wordt gehecht aan de verbale disputen tussen verzoekende partij en haar schoonfamilie, wordt verwezen naar de grond in voormelde beschikking waar dienaangaande wordt opgemerkt dat *“In de mate aangenomen wordt dat er wel spanningen (mondelinge discussies) bestaan tussen verzoekster en haar schoonfamilie, wijst de Raad erop dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade. Verzoekster en haar echtgenoot kunnen zich overigens elders in Servië vestigen teneinde problemen met de (schoon)familie te vermijden. Dat zij*

over onvoldoende financiële middelen zouden beschikken, betreft een motief van louter socio-economische aard.”

Waar verzoekende partij in haar pleitnota aanvoert dat socio-economische redenen wel degelijk deel uitmaken van de analyse van de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, benadrukt de Raad dat in casu de spanningen (mondelinge discussies) tussen verzoekende partij en haar schoonfamilie onvoldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van en geenszins beschouwd kunnen worden als een vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Er is derhalve geen sprake van en voormelde beschikking doelt niet op, laat staan dat het een toepassing betreft van het intern vestigingsalternatief waarvan sprake in artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij lijkt hier geheel aan voorbij te gaan.

Overigens, voor zover in de pleitnota wordt opgemerkt dat rekening moet worden gehouden met het feit dat het voor verzoekende partij, die deel uitmaakt van de Albanese minderheid in Servië, bijzonder moeilijk zou zijn om zich in een andere regio te vestigen, verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond en pertinent het volgende wordt vastgesteld: “Betreffende de door jullie aangehaalde algemene discriminatie van Albanen door Serviërs, dient er vooreerst op gewezen te worden dat jullie zowel tot de arbeids- als de woningmarkt toegang hadden. Jullie erkennen bovendien dat jullie persoonlijk geen slachtoffer waren geworden van discriminatie (CGVS echtgenoot, p. 6; CGVS, p. 7). Uw echtgenoot erkende tot slot tevens dat de situatie voor Albanen de afgelopen jaren was verbeterd en dat jullie niet mogen klagen: jullie kunnen jullie taal probleemloos spreken, niemand zal jullie lastig vallen en jullie kunnen terecht in Belgrado (CGVS echtgenoot, p. 6). Volledigheidshalve kan in dit verband nog verwezen worden naar de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden en dat haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende het feit dat jullie onvoldoende verdienen om zelfstandig te wonen – de huur van jullie woning en de dagelijkse kosten liepen hoog op (CGVS echtgenoot, p. 2-6; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) – kan er tot slot nog opgemerkt worden dat dit door jullie ingeroepen probleem een motief is van socioeconomische aard dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan in dit verband in herinnering worden gebracht dat jullie in Servië toegang hadden tot de arbeids- en woningmarkt. Bovendien blijkt uit jullie verklaringen dat jullie door uw familie (onder meer financieel) werden gesteund (CGVS echtgenoot, p. 2-6; CGVS, p. 7).” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij slaagt er niet in het voorgaande in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre zij voorhoudt dat het bij een terugkeer moeilijk zou zijn om zich elders te vestigen in een andere regio - daargelaten de vraag of hier enige noodzaak voor is en dat zij dat zouden overwegen, laat staan daadwerkelijk doen gelet op het ongeloofwaardig karakter van de beweerde zwaarwichtige problemen met de schoonfamilie en inzonderheid de schoonvader en het feit dat de overige incidenten met die schoonfamilie in de mate er geloof aan wordt gehecht zich louter beperkten tot mondelinge discussies-, is haar vrees dienaangaande louter hypothetisch. Deze is louter gesteund op persoonlijke vermoedens en veronderstellingen, doch wordt niet ondersteund door eigen concrete persoonlijke ervaringen. Integendeel, uit de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenoot blijkt zelfs dat zij in het verleden, weliswaar dichtbij, al probleemloos konden verhuizen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 3 maart 2020 aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS